

Ilmestyskirja 24

Ilm. 19:11 - 21

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viime kerralla pääsimme luvun 19 jakeeseen 10. Jaksossa käsiteltiin sitä, kuinka taivaasta kuului ääni, joka kertoi, että oli tullut ”Karitsan häiden aika”. Se tarkoittaa pelastusta. Se on kuin hääjuhlien hieno ateria, jossa Kristus ja hänen seurakuntansa kohtaavat.

Mutta hääjuhla ei alkanutkaan. Kristuksen on ensin voitettava saatana ja hänen joukkoonsa eli ”peto” ja sen selässä istuva ”portto”. Niinpä Ilmestyskirjassa alkaakin uusi näky ja samalla Ilmestyskirjan viimeinen jakso. Kommentaarissa se on otsikoitu ”Pedon tuhosta Uuteen Jerusalemiin”.

Voittoisa ratsastaja

Minä näin taivaan avoinna: näin valkoisen hevosen ja sen selässä miehen. Hän on uskollinen ja totuudellinen, hän tuomitsee ja taistelee vanhurskaasti. Hänen silmänsä olivat kuin tulen liekit, hänellä oli päässään monta kruunua, ja häneen oli kirjoitettu nimi, jota ei tunne kukaan muu kuin hän itse. Hänellä oli pukunaan vereen kastettu viitta, ja hänen nimensä on Jumalan Sana. Hänen jäljessään tulivat taivaan sotajoukot, valkoisilla hevosilla ratsastavat soturit, joiden puku oli hohtavan valkeaa pellavaa. Hänen suustaan lähtee terävä miekka. Sillä miekalla hän lyö kansoja, hän paimentaa niitä rautaisella sauvalla ja polkee viinikuurnassa kaikkivaltiaan Jumalan hehkuvan vihan viinin. Hänen viittaansa on reiden kohdalle kirjoitettu nimi: kuninkaiden Kuningas, herrojen Herra (Ilm. 19:11-16)

Tuo valkoisen hevosen selässä ratsastava mies on tietenkin Kristus. Hän on soturikuningas, niin kuin Vanhassa testamentissa monet Israelin kuninkaista olivat: Saul, Daavid ja monet muut.

Olennaista on kuitenkin, että Jeesus on soturikuningas vasta maailman lopussa. Maallisen elämänsä aikana hän oli kaikkea muuta. Hän sanoi, että ”joka miekkaan tarttuu, se miekkaan hukkuu.” Ja että pahalle ei saa tehdä vastarintaa, vaan on käännettävä toinenkin poski. Hän oli ”sairauden mies ja kipujen tuttava, jota me emme minään pitäneet”. Sellaisena hän kantoi monien synnit. Hän voitti pahan vallat heikkona ja ristillä kärsivänä; ei suinkaan voittoisana soturikuninkaana. Siksi hän on Ilmestyskirjassakin esiintynyt Karitsana, joka oli teurastettu.

Tämä on pidettävä mielessä, kun tätä ja seuraavia näkyjä selitetään. Niitä ei saa käyttää sellaiseen, että kristityt ryhtyisivät sotimaan Jumalan valtakunnan puolesta, niin kuin vaikkapa ristiretkien aikaan tehtiin. Tässä kristinusko eroaa vaikkapa islamista, jonka johtohahmo Muhammed oli alusta saakka voittoisa soturi.

Kristuskin on voittoisa soturi, mutta vasta maailmanlopussa. Ja silloinkin hän on soturi sillä tavalla, että hän on puettu viittaaan, joka on kastettu vereen.

Se on hänen omaa vertaan, ristin vertaan, jolla hän on voittanut synnin ja synnin ruhtinaan ja vapauttanut meidät ihmiset synnin syyllisyydestä Jumalan lasten vapauteen.

Jeesus on lisäksi ”uskollinen ja totuudellinen, hän tuomitsee ja taistelee vanhurskaasti”. Niinhän melkein kaikki soturit väittävät, että he taistelevat oikean asian puolesta. Mutta kun Jeesus maailman lopussa aloittaa taistelun pahan valtoja vastaan, hän tekee sen oikeasti totuuden ja oikeuden mukaan.

Näin hän pystyy tekemään, koska hän on ”Kuningasten kunigas ja herrojen Herra”. Tuo nimi kuuluu Raamatussa yksin Jumalalle. Mutta se on myös Jeesuksen nimi, koska Jeesus, vaikka onkin ihminen, on hän samassa persoonassa myös tosi Jumala.

Jumalan Sana

Tästä kertoo myös se, että hänen nimekseen ilmoitetaan tässä myös ”Sana”. Se on viittaus siihen, että Jeesus on se Jumalan sisäinen Sana tai ajatus tai Viisaus, jonka avulla maailma on luotu. Luojan Sanana Jeesus on Jumala itse.

Tästähän puhutaan Johanneksen evankeliumissa:

Alussa oli Sana. Sana oli Jumalan luona, ja Sana oli Jumala. Jo alussa Sana oli Jumalan luona. Kaikki syntyi Sanan voimalla. Mikään, mikä on syntynyt, ei ole syntynyt ilman häntä (Joh. 1:1-3).

Siksi Jeesuksen silmät ovat kuin tulen liekit. Hän pystyy näkemään kaiken, myös kaiken meistä ihmisistä ja meidän sisimästämmme. Siksi hänen ”suustaan lähtee terävä miekka”. Se miekka on Jumalan sana, joka kykenee tuomitsemaan totuuden mukaisesti kaiken, mitä kussakin ihmisessä on. Heprealaiskirje puhuu tästä näin:

Jumalan sana on elävä ja väkevä. Se on terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka, se iskee syvään ja viiltää halki sielun ja hengen, nivelet ja luiden ytimet, se paljastaa sisimmät aikeemme ja ajatuksemme. Jumalalta ei voi salata mitään. Kaikki, mikä on luotu, on avointa ja alastonta hänelle, jolle meidän on tehtävä tili (Hepr. 4:12-13).

Tämä Sanan miekka Jeesuksen suusta lähtee. Sillä hän voittaa vihollisensa, ne jotka ovat turmelleet maailman ja kiusanneet hänen todistajiaan.

Jeesuksen jumaluuteen viittaa sekin, että hänellä on kädessään ”rautainen sauva”. Se on Psalmista 2 tuttu messiaaninen vertauskuva:

Nyt kerron, mitä Herra on säätänyt. Hän sanoi minulle: »Sinä olet minun poikani, tänä päivänä minä sinut synnytin. Pyydä minulta, niin saat kansat perinnöksesi, ja maan ääriin ulottuu sinun valtasi. Sinä alistat kansat rautaisella valtikalla, murrat ne kuin saviastiat.» (Ps. 2:7-9)

Jos tuollaista arvovaltaa vaatisi joku uskonnollinen tai maallinen johtaja, se olisi ihan varmasti sairasta henkilön palvonnan vaatimista. Mutta Jeesus voi sen tehdä totuuden mukaisesti, koska hän ei ole vain ihmishenkilö, vaan Jumala. Siksi hän voi tuomita ja rangaista vääryyden ihan oikeasti oikeuden mukaan.

Jumalan vihan viinikuurna

Sitä tässä näyssä symboloi Jumalan vihan viinin viinikuurnan polkeminen.

Sen taustalla on Jesajan kirjan luvun 63 ennustus Messiaasta:

Kuka on tuo, joka tulee Edomista, joka tulee Bosrasta, kirkkaanpunaisessa puvussa, tuo, joka astuu tietään voimaa uhkuen komeassa asussaan? – Minä se olen, oikeuden julistaja, suuri pelastaja. – Miksi on pukusi punainen, vaatteesi kuin viinikuurnan polkijan? – Minä poljin kuurnallisen rypäleitä, poljin yksin, kansojen joukosta ei ketään tullut avukseni. Ja niin minä vihassani poljin ne kaikki ja kiivaudessani tallasin ne, niin että niiden mehu roiskui puvulleni ja tahri kaikki vaateeni. Sillä koston päivää vaati minun sydämeni, kansani lunastamisen vuosi oli tullut. Minä katselin ympärilleni, mutta ei ollut yhtään auttajaa. Minä ihmettelin, ettei ketään tullut tuekseni. Vain oman käsivarteni voima minua auttoi, vain oma kiivauteni minua vahvisti. Niin minä poljin kansat vihassani, murskasin ne kiivaudessani ja annoin mehun valua maahan (Jes. 63:1-6).

Viinikuurnan polkeminen tarkoittaa kaiken maailmassa tehdyn vääryyden tuomitsemista ja rankaisemista. Kerran rangaistuksensa saavat kaikki kansanmurhaajat ja ihmissalakuljettajat ja ne, jotka pakottavat tyttöjä prostituutioon Euroopan kaduille. Kaikki ne, jotka ovat näännyttäneet kanssaihmissiään nälkään keskityseireillä ja tappaneet heidät hermokaasulla. Jotka ovat kiduttaneet viattomia ja itse elleet yltäkylläisyydessä.

Mutta mitä tarkoittaa tuossa näyssä se, että Jeesukseen on kirjoitettu ”nimi, jota ei tiedä kukaan muu kuin hän itse”? Sekin on varmaan viittaus siihen, että Jeesus on kaikkivaltias Jumala. Kukaan meistä ei pysty loppuun asti tietämään, kuka hän on. Vaikka tunnemmekin hänet uskossa, hän jää silti meille mysteeriksi, koska ihminen ei pysty käsittämään Jumalan syvyyttä.

Juhla-ateria haaskalinnuille

Sitten näin enkelin, joka seisoi ylhäällä auringossa. Hän huusi kovalla äänellä kaikille linnuille, jotka lensivät korkealla taivaan laella: »Tulkaa, kokoontukaa Jumalan juhla-aterialle! Saatte syödä kuninkaiden lihaa, sotapäälliköiden ja mahtimiesten lihaa, ratsujen ja ratsastajien lihaa, kaikkien lihaa, niin vapaiden kuin orjien, niin pienten kuin suurten» (Ilm. 19:17-18).

Enkelin huuto tuo mieleen vastaavanlaiset sanat Vanhasta testamentista, profeetta Hesekielin kirjasta. Siinä Jumala käskee:

Sano linnuille, kaikille siivekkäille, ja kaikille metsän pedoille: Tulkaa koolle, kokoontukaa kaikilta tahoilta teurasuhrille, jonka minä teitä varten teurastan, suurelle uhriaterialle Israelin vuorille. Syökää lihaa ja juokaa verta! Syökää sotasankarien lihaa, juokaa mahtavien ruhtinaiden verta – päsejä, karitsoja, pukkeja, härkiä, Basanin syöttiläitä kaikki! Te saatte syödä teurasuhristani, jonka minä teitä varten teurastan, te saatte syödä rasvaa kylläksenne ja juoda verta, kunnes juovutte. Minun pöydässäni te saatte syödä kylläلتi hevosia ja ratsuja, sankareita ja satureita. Näin sanoo Herra Jumala (Hes. 39:17-18).

Tuo on sanottu siitä, kun Gog -niminen kansa tuhoutuu Israelin vuorilla tultuaan sinne sotimaan Herraa vastaan.

Ilmestyskirjassa enkeli kuitenkin huutaa lintuja ”juhla-aterialla” eikä teurasuhrille, niin kuin Hesekielin tekstissä. Tämä johtuu varmaankin siitä, että Ilmestyskirja tykkää tyyllillisistä vastakkainasetteluista: toisaalla on Karitsan häiden juhla-ateria, johon hänen omansa pääsevät; toisaalla on juhla-ateria, jossa petolinnut saavat syödä kupunsa täyteen mahtimiesten ja orjien lihaa, pienten ja suurten lihaa, kaikkien Karitsan vastustajien lihaa.

Aika rankkaa ajattelua ja kieltä! Se tarkoitus on kuvata sitä, että eräässä mielessä maailma on musta – valkoinen. Joko olet Karitsan puolella ja pääset hänen häidensä juhla-aterialle tai sitten olet häntä vastaan ja sinusta tulee ruokaa petolintujen juhla-aterialle. Ja kummassakin joukossa on sekä ylhäisiä että alhaisia, sekä kuninkaita että orjia. Olennaista ei ole yhteiskunnallinen asema vaan se, kummalle kuulut, perkeleelle vai Kristukselle.

Taistelu alkaa ja samantien päättyy

Sitten näin, että peto ja maailman kuninkaat sotajoukkoineen olivat kokoontuneet yhteen käydäkseen taisteluun ratsastajaa ja hänen sotajoukkoaan vastaan (19:20).

Eli nyt taistelu on alkamassa: Kristus ratsunsa selässä ja hänen valkeisiin pellavavaatteisiin puettu ratsuväkensä vastaan maailman kuninkaat ja heidän joukkonsa.

Mutta siitä ei näytä syntyvän mitään kunnollista taistelua. Kristus on liian ylivoimainen:

Mutta peto otettiin kiinni, samoin väärä profeetta, joka pedon nimissä oli tehnyt tunnustekoja ja johtanut harhaan sen merkin ottaneet ja sen kuvaa kumartaneet ihmiset. Ne molemmat heitettiin elävinä tuliseen järveen rikinkatkuisten lieskojen keskelle. Loput saivat surmansa miekasta, joka lähti ratsastajan suusta, ja kaikki linnut söivät heidän lihastaan itsensä kylläisiksi (Ilm. 19:20-21).

Peto ja väärä profeetta tarkoittavat saatanaa ja hänen palvelijaansa, Antikristusta. Heti taistelun alussa ne otetaan kiinni, vangitaan ja heitetään tuliseen järveen. Aiemmin kaikki olivat ihmetelleet, että miten suuri ja mahtava peto onkaan:

Koko maailma ihmetteli petoa ja lähti seuraamaan sitä, ja kaikki kumarsivat lohikäärmettä, joka oli antanut pedolle sellaisen vallan. He kumarsivat myös petoa ja sanoivat: ”Kuka on pedon vertainen, kuka pystyy taistelemaan sitä vastaan?” (Ilm. 13:3-4).

Mutta nyt käy ilmi, että pedon valta ei ole yhtään mitään Kristukseen verrattuna.